

USKORO:
Antimemorandum-dum
Nova knjiga Betona

KULTURNO PROPAGANDNI KOMPLET BR. 69, GOD. IV, BEOGRAD, UTORAK, 21. APRIL 2009.

Redakcija: Miloš Živanović, Saša Ilić, Tomislav Marković, Saša Ćirić; Font Mechanical: Marko Milanković; E-mail: beton@danas.rs, redakcija@elektrobeton.net; www.elektrobeton.net; Sledeći broj izlazi 5. maja

MIXER

Piše: Svjetlana Rašić

JEDINICA ZA SPECIJALNE PARAPSIHOLOŠKE OPERACIJE

Poslovi i dani Grupe 69

PVO I POSLEDNJI DANI

Da nismo svojevremeno, pre jedva nekih 600 godina, igrali nerešeno sa sultanom Muratom, odneviši tek utešnu moralnu pobedu, ko zna da li bi nam istorija ikada pružila šansu za spektakularni povratak u svetsku takmičarsku arenu, u kojoj smo, kako nam je javljeno u Drugom dnevniku, pobedili NATO, najveću planetarnu vojnu silu, o čemu će se tek snimati nove epizode popularne humorističke serije „Alo, alo“.

Da li zbog urođene skromnosti naših vođa da se hvale svojim mudrim kormilarenjem nacionalnim brodom u danima odsudnim za vaskoliko srpstvo ili u cilju očuvanja tajne naše globalne strategijske premoći u taktičkim oruđima visokosofisticiranih tehnologija, nikada nismo zvanično i iscrpno obavestili o njihovoj učinkovitosti na terenu.

Posebno su nam ostale u sećanju one dirljive, spontane narodne akcije i reakcije, u okviru rutinskih vežbi iz ONO i DSZ, na obaranju neutvrđenog, ali svakako dvo-cifrenog broja neprijateljskih letelica, o kojima ne bismo ni toliko znali da nismo, srećom, imali besprimereno agilno istraživačko-patriotsko novinarstvo. Previše bi bilo očekivati da se neko, u tim kataklizmičnim istorijskim okolnostima, bavi tričarijama kao što su fotografisanje uništenog neprijateljskog objekta, utvrđivanje tačne lokacije strmopizdenja, tipa letelice ili JM-BG-a njenog šofera. Svaki uzoran domaćin je, kako su nas mediji izveštavali, odmah posle jutarnje „ljute“, s pradedovskom tandžarom odlazio do najbližeg proplanka i, mesto zeca ili prepelice, snajperskom preciznošću skidao čelične ptice, s visine od desetak hiljada metara. A o protivavionskoj ubojitosti naših protivgradnih raketa, koje u priručnom alatu ima svaka seoske mesna zajednica, još dugo će se pričati legende. Pošto svaka odgovorna vlast, u delikatnim okolnostima po budućnost nacije, traži prirodne saveznike, logično je da smo ih našli kod naše braće u Hristu: Vave, Lava Geršmana, Alana Čumaka pa sve do Žirinovskog, donatora tajnog ruskog oružja, zvanog *elipton*. Poslednje vesti su govorile da je prototip pomenutog ubojitog oruđa uredno dopremljen na srBsku zemlju, te da se nalazi u rukama proslavljenog patriote i još znamenitijeg poslastičara, Arkana, kao i da je šabačka firma „Elektron“ orna da, koliko sutra, pokrene trake za njegovu masovnu proizvodnju. Pošto se stvar odužila kao da je reč o Đinkićevim „fijatima“, hitno se moralo pribeci aktiviranju drugih vojno-taktičkih resursa, s posebnim akcentom na korišćenje sopstvene pameti, ako je od nje još šta ostalo.

TELEPATIJA NA BRANIKU OTADŽBINE

Budući da je vasiona prirodno stanište, takoreći katastarski posed nebeskog naroda, logično je da je ona bila i naš najveći neistraženi resurs i neiskorišćeni kapacitet, zasićen neslu-

čenim izvorima raznih vrsta energije, koje je samo trebalo pravilno kanalisati, odnosno usmeriti na one koji nam rade o glavi.

Doduše, tvrdilo se da je i Bog te sezone bio Srbin, što je imalo izvestan učinak u podizanju narodnog duha i morala. No, poslovično nenaviknuti da posežemo za istorijskim privilegijama, radije smo se držali one narodne: „Ko sam sebi pomogne, i Bog će mu pomoći“. Zato je početkom 90-tih pri Generalštabu oformljena parapsihološka multidisciplinarna konsalting sekcija, *Grupe 69*, sastavljena od trusta domoljubnih mozgova na čelu sa Dragošem Kalajićem, najpoznatijim domaćim ljubiteljem estetičke fašizma.

Nikada nije pouzdano utvrđeno šta je presudilo da se u njenom imenu nađe magična brojka 69. Jedan član grupe, ekspert za numerologiju, tvrdio je da dve pomenute cifre simbolizuju božanski i đavolski kvalitativni aspekt, te da treba imati u vidu njihov preplićući uticaj. Pojedinci su taj broj dovodili u vezu sa interakcijom *jina* i *jana*, dok su zlobnici podsećali da je u antici broj šest smatran simbolom Venerinog seksepila, a devetka njene plodnosti. Dalji tok misli neminovno dovodi do bogohulnog zaključka da je, daleko bilo, izbor pomenute brojke ujdurma nekog šaljivdžije, ljubitelja najpopularnije poze iz *Figura veneris*. Ne želim da verujem da bi ijedan pravi patriota mogao i da pomisli na takvu profanu telesnu razbibrigu u času kada se za naciju radi o biti ili ne biti bijen.

Tvrdo jezgro politbiroa *Grupe 69* činili su: glumica Milja Vujanović, udata /za zvezdu/ Regulus; umetnički rodonačelnik nadiru-

MIXER

Svjetlana Rašić: Jedinica za SPO

CEMENT

Dragoljub Stanković: Kame(r)na uspavanka

ŠTRAFTA

Saša Ćirić: Animirani traktat o nasilju
Ivan Mandić: Zatrite komuniste da bi Srbin mogao da živi!

VREME SMRTI I RAZONODE

Tomislav Marković: Srpski parapsiho

BULEVAR ZVEZDA

RADIŠIĆ, Svetozar

BLOK BR. V

L. Bodroža & T. Marković: Karta srpskog spasa (18)

podrške, paralelno se pristupilo i parapsihološkoj edukaciji nacije. Tako su se zajedno, na istim medijskim borbenim položajima, našli *Treći program* državne televizije, TV Politika, Haži-Strujina štampana *Politika*, „crvena“ *Borba*, *TV Revija*, *Treće oko*, *Horoskop*, *Tajne*, *Zona sumraka*...

Svaki patriota i poštovalac pomenutih glasila ili gledalac državnih kanala televizije bio je savršeno upućen u značaj nastupa-

nja *Vodolijine ere* u kontekstu pošasti Novog svetskog poretka. A ko je najpozvaniji da tim negativcima i mračnjacima izađe na junački megdan? Zna se, onaj ko raspolaže najvećim resursima pozitivne energije, o čemu svedoči i nadahnuti zapis Mome Kapora: „Čak su i kosmonauti iz vasiona videli da su naša sveta mesta, Pečka patrijaršija zajedno sa Hilandarom, osvetljeni nekom čudnom svetlošću. To je ta pozitivna energija, koja je naša, večna i neuništiva“ (*Borba*, 14-15. 08. 1999).

Vrhunac kolektivnog narodnog opštenja i saradnje sa miroljubivim svemirskim silama i energijama, predstavlja novogodišnja čestitka dragim čitaocima *Trećeg oka*, koju su uputili srpstvu naklonjeni vanzemaljci. Zahvaljujući pregalaštvu domaćeg istraživačkog novinarstva, imali smo, takođe, crno na belo: „Priznanje Amerikanaca da njihova armija koristi crnu magiju“, „Vlada Amerike se prodala vanzemalcima da bi na taj način postala jedina supersila i potčinila sve ostale narode i države na planeti“. Valjana dijagnoza je već pola izlečenja, što je znao i pukovnik Radišić, pa nam je autoritetom svog vojnog čina poručio: „Nemoć pred najvećima, u klasičnom okršaju, valja pretvoriti u superiornost paranormalnim sredstvima“! O tehničkim mogućnostima parapsihološkog dejstva na daljinu, populusu je ponuđeno i sijaset neupitnih dokaza, poput onih da je „Leonid Brežnjev umro od posledica telepatske agresije“, kao i da je „na samo pominjanje imena kandidata za funkciju generalnog sekretara CK

KPSS Viktora Grišina, cveće u oranžeriji sovjetskog ministra inostranih poslova Gromika počelo da sklapa latice“ (*Politika*, 1992, iz feljtona u 20 nastavaka).

Ohrabreni ovim saznanjima, naši vojni parapsiholozi su rešili da, bez oklevanja, testiraju dejstvo Teslinog *srpskog ogledala*. O njegovoj spektakularnoj učinkovitosti, maskirnim perom i u orgazmičkoj egzaltaciji, izveštavao je uposlenik sedme sile Antonije Kovačević: „Usledio je obračun naših astro-letača sa uljezima, u kome su se ovi potonji prilično loše proveli“. Analitičar Dragan Popadić, pedantni „obducent“ *Grupe 69*, u nemogućnosti da obuhvati sve „zlatne pogotke“ našeg borbenog ogledala, pomi-

→ Ilustracije u broju: Nikola Korac

ćih balvana Milić od Mačve; inženjer kristalografije i tvorac „svetlosne formule, svestne formule i formule za ostvarenje želja“ Spasoje Vlajić; urednik *Politikine* naučne rubrike Stanko Stojiljković; izvesni pukovnik Stojmenović; stariji vodnik Savić, te pukovnik Svetozar dr Radišić, glodur *Vojnog dela*, stalni saradnik *Trećeg oka* i nezvanični ataše za štampu ove logističke generalštapske grupe. Poslednji je, takođe, i autor priručnika *Neokortikalni i totalni rat*, koji je odobren kao nastavni materijal u Generalštabnoj školi Vojske Jugoslavije.

Kao što svaki ozbiljan tim stručnjaka zna da primenljivost i uspešnost projekta zavisi od šire društvene, hoćereći svenarodne,

nje tek nekoliko najupečatljivijih: „Smrtno su stradali Turgut Oza, Fransoa Miteran, Jicak Rabin i mnogi drugi, Helmutu Kolu je umro sin, Vaclavu Havelu je umrla supruga, dok su se drugi nekako provukli – ‘srpsko ogledalo’ je, na primer, Clintonu samo slomilo nogu“ (*Republika* br. 233, Ogledi).

Ni žurnalistička sabraća iz tiražne *Duge* nisu zaostajala u bildovanju narodne vere u konačnu pobeđu nad mrskim neprijateljem, pa nas obaveštavaju da su, „zahvaljujući telepatskom dejstvu *Grupe 69*, u javnosti bili kompromitovani Đani de Mikelis, Andrej Kozirjev, Karington i Oven“.

NEOKORTIKALNI RAT PROTIV KORTEKSA

Pre nego što se pristupilo frontalnom okršaju s neprijateljem, trebalo je, po mišljenju člana *Grupe 69*, starijeg vodnika Savića, „neutralisati izvore zla u Srbiji“. Neupućeni bi se zasigurno tromili da li je reč o SANU, Francuskoj 7 ili Uzičkoj 15. Ni blizu. Kao inkriminisan izvor zla, detektovan je Rimski bunar na Kalemegdanu, pa je prema savetu autora trebalo uhvatiti nekoga od srpskih dušmana, na primer Genšera, Buša, De Mikelisa ili Olbrajtovu, i baciti ga u bunar. Budući da je, zbog fizičke nedostupnosti pomenutih objekata, ideja bila nesprovodiva, moralo se ići na druga rešenja.

Emitovanje telepatiskih signala, poznato u domaćoj vojnoj doktrini kao *neokortikalni rat*, u teoriji je obuhvatalo: obaranje neprijateljskih aviona, potapanje brodova, razaranje gradova, daljinsko likvidiranje naših dušmana, kao i blokiranje neprijateljeve negativne energije dejstvom transcendentalne meditacije. Ovo poslednje je dobilo i nesebičnu podršku Dame Sa Cvetom U Kosi. Iako nikada nije naglas izgovorila nijednu vojnu naredbu, dovoljan mig za stupanje u dejstvo bila je i jedna poslovično ljupko ultimativna rečenica: „Ja često kažem, sa malo tuge i nešto ironije, da ono što ne može da reši neka vlada, ili njeno ministarstvo, možda mogu zvezde“ (intervju u časopisu *Žena*), pa da njen partijski adutant, tadašnji upravnik psihijatrijske bolnice „Laza Lazarević“, inicira osnivanje *Jugoslovenskog komiteta za koherenciju i nepobedivost*. Projekt je u narodu poznat pod imenom „Hiljadu jogi letača za mir“, a finansijsku podršku su mu, pored Jugopetrola, EPS-a i PTT-a, pružili i Ministarstvo odbrane i Ministarstvo zdravlja.

Neke korektivne taktičko-odbrambene finese su se, silom *bombastičnih* prilika, morale implementirati u hod, pa je ostalo zabeleženo da su redakcijski kolegijum *Trećeg oka* i vlasnik TV Palma zabrinuto upozoravali građanstvo da popularni *target* logo upija neprijateljsku negativnu energiju, umesto da

je odbija, te ga treba najhitnije zameniti *dvanaestokrakim krstom – pahuljicom*. Naime, heraldičko krilo konsalting *Grupe 69* utvrdilo je da samo *srpska pahuljica* može da doaka svetskom sotonu za sva vremena. Da li dvanaestokraki pahuljičasti krst štiti i ateiste, kao i predstavnike nepravoslavnih konfesija, nije precizirano.

U okolnostima kada se bivša domovina raspadala po svim šavovima, trebalo je, po mišljenju eksperata *Grupe 69*, strogo voditi računa da nam pakosnici ne nameste priznanje nove inkarnacije srpskog državnog ustrojstva na neki baksuzan datum, u nepovoljnoj kombinaciji astroloških znakova i podznakova, što bi nam natalnu kartu urnisalo za daleku budućnost. Jer, dobro znamo, što se grbavo rodi, vreme ne ispravi. Tim povodom se pokazalo kao srećna okolnost što nam je Stvoritelj dodelio baš balkansko stanište, a ne, recimo, Grenland, Aljasku, Sibir ili neku sličnu destinaciju, sa koje se nedeljama ne vide zvezde na nebu, pa njihovi nesrećni žitelji nemaju pojma ni u kojem znaku im je zemlja rođena, ni da li je uopšte rođena, a kamoli šta imaju u kućama, ko im je u njima vladalac i šta ih čeka u budućnosti.

Istorijska je i nebeska nepravda što guru *Grupe 69* Dragoš Kalajić i njegovi najbliži saradnici Milja Vujanović Regulus i Milić od Mačve nisu poživeli dovoljno dugo da oseće rajsko blaženstvo ostvarenja svojih proročanskih vizija iz 90-tih. Imajući u vidu njihov, ali i nesebični doprinos ostalih znamenitih do-

Srpska pesnička scena, vesti sa teleksa

CEMENT

Piše: Dragoljub Stanković

KAME(R)NA USPAVANKA

Krenimo od mlađeg kamenog doba. Bojan Samson kreće u kritičarske vode ali neslavnim početkom, rušenjem NEOLIT-a, uzdrnavši njegov najjači stub, Sinišu Tucića, koji je ovim postao samo jači i zabavlja se prozrim izrazom sa tehn-Ravijojlama u novosadskoj kafanici *Moja domovina*. U istom lokalu, najprpošnija, pak, elektro-vila Ravijojla, Maja Solar, izlaže svoj novi video rad *Gola Maja* koji se temelji na narodnom predanju o omaji. U pravljenju pomenutog dela pomogao joj je Dušan Pržulj jer on *poeziju ispisiuje svojim tijelom od 18. godine*. Patrik Kovalski je, takođe, u ovoj opasnoj *igri* iz koje je svojevolumino ispala jedna pesnikinja u *pelenama* i otišla da radi za Vućelu&Vulina, dobivši time *Pečat* koji je izgleda oduvek želela. Treba pomenuti i Sergeja Stankovića koji nažalost ne može da poludi kao neki od pomenutih i pošto smo čuli da je umrla svinja koja ga je sprečavala da objavi novu zbirku pesama, s nestrpljenjem očekujemo tu *strašno slobodnu* knjigu. Iz novosadske uvale treba pomenuti i *školjku* Tihanu Janjić koja je i dalje tiha i o sopstvenoj poeziji ne govori, Niku Dušanova koji za ručak krcka krilca anđela, Branimira Bojića koji je počeo da prevodi sa korporativnog navaho jezika, kao i Vesnu Vujić koja još uvek traži poentu.

Drugi jaki, ženski stub mlađe scene, Dragana Mladenović, posvetivši se materinstvu, obećala je da ovaj put neće objaviti genijalnu knjigu poezije, opet za godinu dana, što je kod nje postao opasan i za čitaoce zamoran manir. Miloš Živanović rekao je da će uskoro pustiti svoje *lirske pse* i da će to biti naša kolektivna noćna mora. Biljana Stajić završila je svoj ručak za sto dindži i sada piše dramu o čika Miki. Sonja Jankov naslikala je svog dragog i ostala impresionirana. Ljiljana Jovanović je najzad odrasla i postala *mama*, svrgnuvši sa trona *urbanu techno mamu* Dubravku Đurić. Za titulu *mame poezije* prijavile su se i neke *Deve*: Maja Mirković, Ljiljana Rajić i Jana Aleksić. I njima je važnija književnost od tehnologije. Kad smo kod komunikacije treba reći da je Vladislava Vojnović najzad junački ulovila grinju, a da je Vladimir Kopić shvatio da je promašio život ali se zbog toga nije mnogo uzbudio. Zadržao je unutrašnji mir. Oto Horvat, zaverenik ljubavi, otputovao je u Olmo da nađe svoj lik na jednoj Botičelijevoj slici.

Šta rade klasici? Vujica Rešin Tucić rešio je da ponovo ode na pecanje, da začuti i u narednih dvadesetak godina, pa šta bude. Ibrahim Hadžić doživeo je satori ugledavši jednu otrovnu gljivu

maćih, kao i bratsko-slovenskih zvezdoznanskih neimara, kolektivnom vidovnjačkom umu, sintetički bilans novije prošlosti i budućnosti koju živimo izgleda ovako: svi jugoslovenski ratovi su završeni već marta 1993, UN su se raspale sredinom 1994, Clinton je „izumro“ 19. maja 1996, dok su mu rodni Arkanzas napale „monstruozne pčele“, zbog čega su Ameri iz svojih uništenih gradova masovno prebegli u Srbiju i zatražili srpsko državljanstvo. Amerika se načisto raspala na Dan Sv. Andreja, 17. januara 2000. godine, Slobodan Milošević završava svoj predsednički mandat tek 2010. godine, Hrvati su poodavno prešli u pavošlavlje i slave krsnu slavu, a Ohrid je postao prestoni grad Svih srpskih zemalja!

GRUPA 69 I NJEZINA DECA

Kada je i da li je *Grupa 69* prestala sa radom, ne zna se pouzdano, niti da li su nakon smirivanja prilika u regionu njeni delatnici pri Generalštabu proglašeni tehnološkim viškom. Poslednji zabeleženi korak u astralno, s najviših političkih vrhova, desio se proleća 2006. godine, u obličju predsednika Skupštine Predraga Markovića, koji je, kako su nas mediji izvestili, u veštičjim satima, pohodio parlamentarno zdanje, kako bi, prema savetu astroloških stručnjaka, obezbedio najpovoljniji uticaj planeta na sudbinu zemlje. Pošto u inkriminisanom času ispred zgrade nije primećen sanitet, isključena je pretpostavka o preventivnoj hospitalizaciji pomenute osobe. Indikativno je da je izostala iole primetnija medijska pažnja, što implicira zaključak da se radilo o državnički legitimnom i psihopatološki neupitnom gestu brige za državu i narod.

Za razliku od prethodnih klimavih vlada, aktuelna je, reklo bi se, granitno međuinteresno čvrsta, pa sebi može dozvoliti luksuz odricanja od usluga profesionalnih astroloških savetnika. A da joj se ne bi neprestano prigovaralo kako još uvek nije raskrstila s duhovima prošlosti, nedavno je dala odrešene ruke svojoj egzekutivnoj RRA agenciji, da izvrši masovni progon astro učitelja i zvezdotumača sa frekvencija nacionalnih elektronskih medija. Tako je proricanje svetle budućnosti u potpunosti prešlo u nadležnost vladinih resora ■

i sada razume jezik noćnih leptira i sveg zverinja. Nadajmo se da će uspeti da verbalizuje tu epifaniju i za nas. Danica Vukićević, kojoj su poznate šamanske tehnike pomoću kojih je i prešla u drugu vrstu, s onu stranu, može mu pomoći u tome. Dejan Ilić se izjasnio kao italijanski pesnik, rekavši da je ovde samo na vikendu. Vojislav Karanović

se pretvorio u naše nebo u naletu svetlosti. Raša Kominac Radoslav naručio je još jedan *label 5* u kolonijalnoj radnji na rubu pameti, a koju, inače, drži izvesni Petar Miloradović, melanholik i prustovac. Radoman Kanjevac otputovao je na galiji u nove magle. Milan Đorđević kupio je pomorandže. Boško Tomašević je rekao da ima još samo pet neobjavljenih knjiga u fioci dok je u šestoj, kraćoj, stigao tek do 540. strane. Alek Vukadinović je nestao u *tamnom tamu*, dok je Novica Tadić izgoreo, spontano se samospalivši na uglu Zmaj Jovine i Knez Mihajlove. Aleksandar Belčević počistio je sto po kome se ispopraćao Duško Novaković. Nenad Jovanović i Dejana Nikolić stupili su u kontakt na neobjašnjiv način jer on radi uglavnom belom dok ona pretežno koristi crnu boju. Treći trg je postao slepa ulica. Radmila Lazić postala je Doroti Parker nacionalne. Kad smo već kod nacionalnih gromada, kojima kao građani plaćamo penziju, Hoćko Moćko Galimatijas i Nedremana Noga mirno poćivaju u rđavoj beskonačnosti dok Milosav Tešić u tesnoj koži kuje rimu za novu srpsku bibliju.

Ipak, da se vratimo malim stvarima, utopijama, *utopijicama*, kako to poućava Milen Alempijević. Tu svakako spada Milan Vućićević, koji jedva vidljivo ali sigurno probleskuje na rubu celog ovog teško sagledivog društanceta. Kako smo krenuli s mladima koji se osećaju staro, preko starih koji misle da su večni, i onih koje još niko nije obavestio da su nestali, završimo sa još mladima, u duhu pravim bebama. Tu, naravno, ne mislimo na najvećeg DJ-a devedesetih po mišljenju srpske književne kritike, Crnog Gavrana, što poput Žike Obretkovića mnogo voli slatke male devoćice, nego mislimo na one koji se obraćunavaju u već rutinskom obredu, spektaklu zvanom *Pesnićenje*. Pratite njihov veseli karavan i možda i vas pogodi po koja pesnica ili najnoviji pesnik-besnik, kako je to i bilo nedavno na Svetski dan poezije, jer poezija je ili svetska ili je nema ■

BETONJERKA
POLUMESECA

Ne pada mi na pamet da se pojavljujem na sudu! Vreme zmija je jedini pravedni sudija.

Bog Otac Nacije

ANIMIRANI TRAKTAT O NASILJU

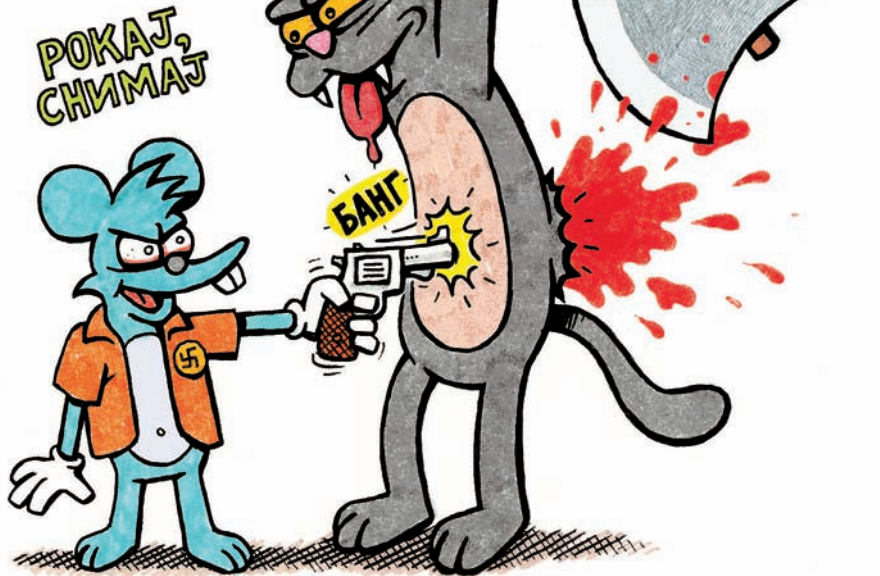
Jedan od junaka romana *Elementarne čestice* Mišela Uelbeka nacističko razvijanje ideja Fridriha Ničea smatra logičnim. Poništavanje samilosti i saosećanja, stavljanje sebe iznad moralnih normi, uzdizanje želje na nivo osnovnog načela (*aksiološkog infinitiva*) legitimizuje svaki ideološki sadržaj, manijakalnu predrasudu ili malignu fiks-ideju. Barijere su pokidane, humane veze poništene, voluntarizam ega postao je prst na obaraču.

Ako će pas pridaviti mačku kada mu se bude pružila prilika za to i ako bude u stanju da to izvede (što najčešće nije u stanju), to će u nama izazvati stanje mikro šoka, jer bledoplavi buldog, preteća animirana dobričina, to nikad nije učinio Tomu, mačku zloćudnom i maleroznom, sebičnom i nespretnom, koji nikad nije držao u zubima mlohavo truplo miša Džerija, iritantnog pametnjakovića. Njegovo lukavstvo i domišljatost uvek odnesu pobeđu, zadobivši pritom i naše simpatije. Jer Džeri je majušan i nemoćan, brani svoj goli život i jedino oružje koje mu stoji na raspolaganju jeste delatna upotreba njegovog majušnog uma. Zanimljivo, crtači (cartoons) generički nose naravoučenije jedne basne ili moralne alegorije. Poduka će u megaproizvodnji industrije zabave biti potisnuta daleko iza pokretnih sličica za račun vedre dinamizacije nasilja bez krvi. U primeni nasilja onaj koji se brani, miš, nimalo ne zaostaje za onim koji ga napada sa letalnim naumom. Od promotera poučiteljnog modela da se nasilje nad nemoćnim ne isplati (sve i kad je nemoćno biće tek plen predatora u lancu ishrane), da je raznovrsnost životnih formi zajamčena kao vrhunsko dobro prirode (jedna sasvim postmoderna multi-poenta), i plen i predator postaju gladijatori zabave i hedonisti larpurlartističke commedia della violentia. Zašto se onda čudimo, pitao se u jednom eseju Hans Magnus Encesberger, što je dete u ZOO vrtu gurnulo ruku u kavez sa tigrovima i ostalo bez šake: divlje životinje su smešne i dražesne, pokretne igračke a ne utamničene zveri sa neumanjenim nagonom za ishranom i napadom. Idem korak dalje u odnosu na Encesbergera. Nezavisno od crtača, šta treba da bude naša poruka deci

(smisao odnosa među vrstama *ispričan deci*): insistiranje na legitimnosti predatorskih poriva ili na nekoj vrsti *pastelne* predstave sa pripitomljenim akterima i opcijama koje se klone krvožednih svršetaka? Odakle dolazi teško skriveno divljenje prirodnoj snazi zveri i simbolička identifikacija sa razjapljenim čeljustima, lavljim, vučjim ili medveđim, kljunovima i raširenim krilima orlova ili jastrebova heraldičkih?

Drugu vrstu animiranih filmova predstavljaju oni savremeni koji donose karnevalizovano nasilje i scene sasvim eksplicitne brutalnosti (recimo crtač u crtaću, „Svrabiša i Češko“ u Simpsonovima). „SiČ“ predstavljaju negativ „Toma i Džerija“: miš je nasilan i redovno ubilački uspešan; svedjedno, prijem je identičan kod predstavnika svih generacija, dominira *urnebesni* smeh. Ipak, parodija besposledičnog nasilja (definicija klasičnog animiranog filma za decu), iako potencira da je u našem savremenom senzibilitetu došlo do opšteg transfera od ljupkog i idiličnog ka bizarnom i morbidnom, ne relativizuje, nekmoli da ukida, postojanje predatorskog lanca. Parodija konsekvntno finalizuje nasilan čin obelodanjujući njegov logičan mizanscen – od posledica eksplozije mačak neće biti blago i privremeno ošamućen već spektakularno raznesen u krvavu kašu. Ni kod parodije nije reč o osvešćivanju posmatrača šta je nasilje i kako ono *zaista* izgleda niti, tome nasuprot, o kratkovidom snižavanju stepena tolerancije prema nasilju. Poruga i podsmeh nemaju obrazovni potencijal, oni ukazuju da je društvo koje se otvoreno komički naslađuje animiranim nasiljem postalo samosvesno zloćudno i da nema više potreba da se sakriva iza moralnih, religioznih ili ideoloških restrikcija i optativnih modela o konfliktu i harmoniji, o društvenoj dominaciji i poželjnim uzrocima smeha.

Neulepšana realnost svedoči o biološkim zakonitostima koje je nemoguće potisnuti ili izbrisati. Životinje kolju da bi se prehranile, najčešće samo onoliko plena koliko im je trenutno potrebno da zadovolje glad. Učeci na „čistim“ primerima, ne izlažemo se opasnosti (epistemoloških) zabluda i (egzistencijalnih) klopki koje ugrožavaju život: dete naučeno da je zver pre svega ubica, nikad neće proturiti šaku da je prijateljski pomiluje. Drugi odgovor koji insistira na senčenju grba istine i makar minimalnom polepšavanju portretisanog lica (Aristotelova norma koja se veoma lako iz oblasti tragičke umetnosti može preneti u sferu socijalne psihologije i humanističke propedeutike), traži oblagorođivanje nasleđenih naravi, čak i kod zveri, starozavetno poređujući sav stvoreni svet dobru čoveka i njegovim potrebama. Zver će biti pripitomljena kao domaća životinja i kućni ljubimac, ili bar kao vašarska atrakcija i pomoćnik cirkuskog klovna. Cilj paideie naslednika čoveka, sina i kćeri čovekove, jeste pripremanje za život u

- Ako bih ja mogao samo da uz vašu pratnju pogledam... ja... ja...
- Ja ne znam za bilo kakav muzej! Ništa slično ne nalazi se u okviru zgrade! Ja vas uveravam! Mi smo kuću legalno iznajmili za stanovanje! Vi znate da je to sada diplomatsko predstavništvo...
Ni ambasadoru nije svedjedno. Ja sam uporan kao stenica, on bi da izbegne skandal ali ne zna kako da me se otrese.
- Ne znam! - moli me ambasador za milost.

Pobude koje su dovele do zidanja te kuće nisu bile nimalo uobičajene i kućevlasničke. One su bile poznate samo najužem krugu ljudi.

Preusmeren sam na stanodavce.
- Ne znam, zaista. Pozovite kasnije. Mi izdajemo tu kuću, odnosno gazda koji izdaje nije tu, on je van zemlje, tako da ne znam šta da vam kažem.
- Jeste, muzej je bio na toj adresi, ali je vraćen starim vlasnicima koji su polagali pravo na tu zemlju. Ne znam pod kojim okolnostima se to dogodilo.
- Ne znam! - diplomatski se vadi stanodavac.
Trebalo je za borbu obezbediti štampanje letaka i partijskih listova u hiljade i hiljade primeraka, raznositi ih širom zemlje, ukazivati na pokušaje fašiziranja zemlje, na ratnu opasnost i na zadatke radnog naroda u takvoj situaciji.

Upornost se isplati. Dobio sam novi kontakt! Da bi se rešili bede, posle mnogo natezanja preusmeravaju me na advokata koji je vodio spor o povratku imanja prvobitnim vlasnicima. Imaću više sreće sa njim, sigurno. On je čovek profesionalac, šta ga košta da mi pomogne.
-Ne znam, stvarno ne znam njihov broj. Dugo se nismo čuli, od

beskonfliktnom svetu, gde će nasilje biti opskuran rudiment istorijskih rečnika, apstraktan pojam bez realnog ekvivalenta, nešto nalik jednorogu ili vanzemaljcu, ptici Dodo ili kralju Arturu (nešto između mitskog predanja, davnih istorijskih dokumenata i čiste, benigne fikcije na koju je imun mozak novih ljudi).

Poenta klackalice o mogućnosti transformacije čoveka kao lidera primata počiva u proceni mogućnosti preobražaja ljudske prirode: da se način ishrane neće zasnivati na oduzimanju tuđeg života (svedjedno što ga ne oduzimamo lično ako konzumiramo učinak tog čina), odnosno da će cerebralnost humanog postojanja moći u sebe da upije, a samim tim i supstituiše, svaku erotsku žudnju, sujetu, egocentričku kompeticiju, volju za gospodarenjem i posedovanjem.

Zapravo, klackalice nema jer niko utopijske premise ne smatra suvislim (sem univerzitetskih *zamlata*, plaćenih vernika boginje Imaginacije, čija je osnovna svrha da privuku dovoljan broj platežno sposobnih pitomaca da bi se vrteška edukativnog sistema vrtela i dalje). Ovde se sama srž ljudskog života vidi kroz mehanizme ishrane, oplodnje i socijalne afirmacije kao širenje vlastitih moći.

Pošli smo od poništavanja samilosti i od pridavljene mačke, dakle od nečega što je neizbežni zov prirode. Spojiti ove odlike odlikovalo bi paradoks – nametati svoju volju i verovati u ideal prijateljstva (slobodne dobrovoljne razmene *dobara*). Nećeš proždrti neprijatelja a nećeš ga ni potčiniti da bude produženo oruđe tvoje volje. Tolerisaćeš iritantno i biti benevolentan prema sužavanju *životnog prostora* tvojih interesa i tvojih moći.

Da li je to naivnost ili slabost, nedostatak pune karnivarne samosvesti kralja primata i prazno srce potrebe kojoj ne može udovoljiti poniznost poraženih ili servilnost slabih? Ili je reč o afirmaciji vrline čije poimanje je donela moralna evolucija primalnog nasleđa: slobode da se umanjuje vlast nagona i milosti korenite promene koja će otkriti nova spremišta u našem biću za poduku bez prinude, za milosrđe bez koristoljublja, za ishranu bez serijskih ubistava, rečju, *slobodu za sve* ■

ZATRITE KOMUNISTE DA BI SRBIN MOGAO DA ŽIVI!

Mora da sam negde pogrešio, pomislio sam prolazeći ponovo porred adrese koja je navedena u registru Ministarstva kulture kao mesto gde se nalazi Muzej ilegalnih partijskih štamparija. Ista adresa je i na gradskom spisku muzeja u Beogradu. I kako god tražiš, pretražuješ i vrtiš ključne reči – uvek ista adresa na svim spiskovima. I ništa. Samo stambene zgrade u nizu, prilično nove i doterane. Ništa od borbe revolucionara, devetsto četrdeset i neke.

Zgrada leži u tihom, stambenom delu grada. Od Avalskog puta deli je opštinski rasadnik. Ulica na koju gleda lice kuće i nije prava ulica u stvari: leti prijatan zatravljen prostor, a s jeseni i zimi blatnjav ili snegom zavejan. Malo ljudi tuda prolazi. Na svoju veliku sreću otkrio sam da je na toj adresi sada jedno diplomatsko predstavništvo. Ha! Kulturni ljudi, svetske diplomate, odmah će razumeti moju plemenitu borbu i otvoriti sva vrata ovom upornom istraživaču. Podrhtava tramvaj kod Sajma i ja u njemu tako maštam, učini mi se odjednom da podrhtava i moj telefon.

- Dobar dan, ovde ambasador...

Kod Sajma naravno gužva i buka, ovaj traži deset čevapa, tamo vare cevi na mostu, majstor u tramvaju prilegao na zvono – moje nade da ću se predstaviti kao ozbiljan sagovornik padaju u vodu.

- Gospodine ambasadore! Ja sam taj i taj, snimam film, a kuća u kojoj stanujete je nekada bila muzej, ja bih ga rado obišao i...
- Ako je tu bio muzej, zašto je zatvoren?!

aparati preko koga su pratili borbu na istočnom frontu i kod nas. Tu se nalazio i improvizovani krevet, više konzervi, dvopek, kanta sa vodom, nekoliko ručnih bombi i tri revolvera. Možda komšinica broj dva? Ona mi se obradovala malo više. Seća se! Bila je devojčica a oni su tu stanovali i svakog dana su se javljali preko kapije.

- Bio je jedan mnogo lep čovek! Tek posle rata su došli i rekli – ovde je bila štamparija, i tu postavili muzej. Mi se svi zaprepastili!

- A šta me pitaš... kako je muzej prestao da postoji?

- Ne znam! – priča bakica i već se pita kome li je to toliko napričala o svojoj mladosti a da se nije ni predstavio.

Štampani materijal je obično iznošen u korpama ili kolicima. Na dnu su bili leci ili brošure, a preko toga povrće. Na zavijutku svake ulice, Branko je neprimetno znakom obaveštavao da je ulica slobodna i tako sve do ugovorenog mesta, bez ikakve vidne veze sa drugaricama koje su nosile materijal. Kasnije, kada su prepadu policije po ulicama postajali opasniji i češći, pratili su ih, snabdeveni lažnim ispravama i skrivenim revolverima, drugovi koji su samo tada izlazili iz svoje štamparije i u slučaju potrebe imali da pucaju na policajce. Tako je u stvari materijal iznosila neka vrsta konvoja.

Možda komšija broj tri?

- Tja... jedna obična zgrada, prizemna...

- Muzej nije bio nešto posećen... više onako na praznike...

- Ne znam! – kaže komšija i gleda ljubopitljivo ko se to zanima za nekadašnji zapušteni muzej.

Policiji su ove publikacije često dopadale do ruku. Nalazila ih je kod uhapšenih drugova ili izlepljene po ulicama. Proveravala je slova i mašine u svim javnim štamparijama, vršila pre-pade u njima. Ali uzalud. Gestapo i Specijalna policija dugo

su izveštavali svoje pretpostavljene da se ilegalna štamparija ne nalazi i ne može nalaziti u Beogradu, jer bi je oni već svakako otkrili.

Kada su okolnosti takve, treba ići do vrha, mislim se ja. Javno pravobranilaštvo je vodilo postupak u korist muzeja, oni znaju i ko i šta i kada i kako!

- Žao nam je... pokušali smo... ali da bar znate datum, sudiju pa da eventualno pronađemo predmet – ovako...

- Probajte ponovo u muzeju koji je bio nadležan!

- Ne znamo! – iskreno se pravdaju službenici u susretu sa neobičnim zahtevom.

U dane kada nije bilo posla u štampariji i javni i tajni ukućani su se okupljali i diskutovali ili pojedinačno čitali ili učili. U kući je bilo mnogo šale i smeha, tihog i teško uzdržavanog, ali neizbrisivo zadržanog u usmenama preživelih.

- Da! Zavod za zaštitu spomenika! Svetla tačka u opštem propadanju, zaboravu i rušenju spomenika svake vrste!

- Ivane, zdravo! Muzej je postojao, spor je vođen i zemljište je vraćeno starim vlasnicima... Morate videti sa gradskim ustanovama koje su za to bile nadležne... Jer mi...

... Ne znamo! – bojažljivo petom prebacuju loptu u dvorište druge institucije iz Zavoda.

Kad se već pristupilo slaganju i otiskivanju radilo se do duboko u noć. Posveta je otisnuta na prvoj strani. Tekst glasi: „Najboljim sinovima naše junačke Šumadije! Herojima iz velikog oslobodilačkog rata Srbije! Neustrašivim borcima Prve proleterske narodnooslobodilačke udarne brigade posvećuju ovaj svoj tehnički rad drugovi iz neoslobođenog dela Srbije.

Smrt fašizmu – sloboda narodu!

Dođite! Vaša domovina vas žarko očekuje!”

Pa da... Gradski muzej koji je bio nadležan! Kako se toga nisam setio ranije!

- Ne znam, ne volim toga da se sećam. Ne volim tuda ni da prođem. Stari vlasnici su tražili povraćaj imovine. Sudija je tražio pismene dokaze da je ta kuća zaista ustupljena u te svrhe. Ali, znate, u vreme okupacije svi dogovori su bili usmeni i tajni i mi nismo imali nikakav papir da je to naše ... eto, više od toga... ne znam! – očajava nekadašnja kustoskinja tog muzeja.

A o tome danu kada su hrabro poginuli Branko i Slobodan, niko od drugova koji su radili ne može više ništa da kaže. Njih više nema. O tom strašnom danu pričali su susedi. U ranu zoru 28. jula pre 4 časa, žandarmi, gestapovci i domaći agenti blokirali su čitav kraj. Ušli su tiho u dvorište. Drugovi u štampariji su međutim, čuli sa ulice i iz dvorišta kretanje, i odmah su ocenili da su opkoljeni. Za to vreme su Branko i Slobodan palili arhivu i materijal koji se nalazio u skloništu. Kad su policajci, ispitujući komad po komad poda i zida, naišli na tajni ulaz, izbačene su najpre bombe na policajce koji su provaljivali unutra, a zatim su odjeknula dva pucnja. Kad su policajci ušli u sklonište našli su dva mrtva druga.

- Zvali su, mislim, i Zagorku Jovanović da svedoči, ona je preživela iz štamparije...

- Ne znam šta je ona pričala. Ne znam! Ne znam! Ne znam!

U kući, za kojom je policija besno tragala čitavo vreme rata, danas je uređen muzej. Prostorije u podrumu ostale su iste kao i za vreme rata kada su se hiljade smelih ljudi koji su neizmerno voleli i vole slobodu, borili u okupiranom Beogradu za oslobođenje ■

Kurziv u tekstu: Zagorka Jovanović, „Tajna partijska štamparija u okupiranom Beogradu“, Godišnjak Muzeja grada Beograda; knj. 3, Beograd, 1956.

VREME SMRTI I RAZONODE

Piše: Tomislav Marković

SRPSKI PARAPSIHO

(Svetozar Radišić, iz zbirke *Paranormalne pesme*, ciklus *Neokortikalni rat i mir*)

Mnoge sile postoje na svetu
Al' nijedna snažna kao korteks
Njime stvaraš, spoznajesh, promišljaš
I obaraš avion u letu

Kad ja dumam, Amerika drhti
Pilotima gaće se zatresu
Mislima ih šaljem na put smrti
A samaljut na otpad, pod presu

Iz moje vugle lete rakete
Za srpsku nejač krvavo se svete

Protiv mog mozga nemaju šanse
Krilate zveri NATO alijanse

Snagom duha vraga da obori
Dum-dum-umom da udari nisko
Mozgom da se za slobodu bori
- Može samo srpski parapsiho ■

BLOK BR. V

www.kosmoplovci.net

Karta srpskog spasa 18

Uputstvo za upotrebu: isecite kartu po balvanoidnim linijama koje razdvajaju narod najstariji od Atlantidana, a zatim je zalepite na zlikarsku paletu. Ovako pripremljenu kartu čuvajte u podrumima dornjim – između mantije, zvezdanog plašta, štafela i belaja. Milica iznosite na svetlo dana samo u prelomnim momentima srpske istorije: kad Teslinom tajnom oružju zariba gasni cilindar usled restrikcije gasa iz Rusije, kad bacate kletvu na Ameriku ili peglu na pod, i kad krenete u osvajanje vekovnih srpskih granica Himalaji-Pirinej-Havaji. Ako vas obuzme stvaralačka kriza, molite se Milicu, bićete protreseni iznutra silinom formule V3=0, što će rezultirati sledećim remek-delim: Miris kiše na balvanu, Balvanska rapsodija, Imaginarni balvan, Balvane moj, Balvanika, Balvan ekspres, Vrt sa balvanima što se mačuju.

Milic od Mačve je ključni adut u sledećim igrama na nesreću: hulje na platu, mediale & bauci, Milic Vanilić, Čepić od Bačve, Mačva u džaku, Milicu postavi se.

BULEVAR ZVEZDA

Piše: Redakcija **Betona**

RADIŠIĆ, SVETOZAR

RADIŠIĆ, dr Svetozar (Leskovac, 20. 06. 1949, u 20h). Blizanac sa podznakom u Jarcu i Mesecom u Ovnu (seksitil Sunce/ trigon Saturn/ trigon Pluton). Meteorolog rata i tajno oružje Srbije. Jedan od „preživelih“ članova famozne Grupe 69, koja je osnovana početkom devedesetih kao telo za vođenje specijalnog rata. Radišić je stekao klasično vojničko obrazovanje. Vojnu akademiju PVO završio je 1972. u Zadru. Doktorirao je sa tezom „Upravljanje sistemom za izgradnju borbene gotovosti“ 1994. u Centru vojnih škola VJ u Beogradu. Radio je kao portparol VJ, obavljao je visoke funkcije u Gardijskoj brigadi, kao i u Upravi za informisanje i moral Generalštaba VJ. Bio je dugogodišnji glavni i odgovorni urednik časopisa Vojno delo i stalni saradnik lista za paranormalne fenomene Treće oko. Penzionisan je 2005. sa dužnosti pomoćnika za strategije i doktrine u kabinetu načelnika Generalštaba Vojske SiCG. Pored tajnih aktivnosti, bavio se i edukacijom na programu poslediplomskih studija Fakulteta bezbednosti u Beogradu, kao i na Fakultetu za borbenu umetnost u Požarevcu. Njegovi doprinosi ratnoj doktrini, kako sam kaže, ogledaju se u: novoj klasifikaciji rata, definiciji savršenih totalnih ratova, naučnom obrazloženju neokortikalnog rata, predviđanju ratova budućnosti, ukidanju dimenzije prostora u budućim ratovima. Spisateljsku karijeru je započeo baveći se lepom književnošću: Trenuci istine (1969); Miruje čempres (1971). Međutim, svoju pravu specijalizaciju pronalazi tek devedesetih kada i doktorira u svojoj 45. godini. Nije isključen ni pogubni uticaj softverskog jezgra Grupe 69 (Kalajić, Milja Vujanović, Milić od Mačve) na Radišića, koji je mogao izvršiti svoju karijeru sa poznim doktoratom u džepu i nekoliko ciklusa pesama za decu rudimentarnih militarističkih motiva

(Kad u vojsku pođem, razdeliću dečacima pračke...). Ipak, on je krenuo drugim putem. Napisao je više knjiga iz oblasti parapsihologije: Neokortikalni rat (1999), Satana se više ne krije (2002), Skriveno misaono oružje (2003), Nestanak velikog brata - 2012 (2007). Svakako je nevelika knjiga o neokortikalnom ratu ključni Radišićev tekst, kojim je osvojio simpatije mnogih lokalnih televizija, ali i organizacija poput Dveri srpskih, koje rado prenose njegove analize. Ako bi se pratio razvoj Radišićevih ideja, moglo bi se uočiti rapidno napredovanje dijagnoze od fanatične vojne doktrine ka opravoslavljenoj verziji priče o Teslinom tajnom oružju i tezi starca Tadeja o „molitvenoj snazi misli“, koja će u Radišićevoj interpretaciji biti militarizovana i pretvorena u nesvakidašnje oružje. Sa knjigom Nestanak Velikog brata 2012, pukovnik se veoma približio idejama Dejana Lučića sa kojim često nastupa na tribinama i nadopunjuje se u analizi vladara iz senke. U zajedničkom razobličavanju američkog puta, Lučić uglavnom zagovara jevrejsku zaveru, a Radišić (vanzemaljsku) tehnološku superiornost. Često navodi primer kako su u Kuvajtu „američki specijalci, posebnim uređajima, upućivali poruke direktno u mozak iračkih građana i vojnika, proizvođači kod njih neopisivi osećaj straha“. Radišić se danas nosi mišlju da posrbi svet. Za takvu akciju mu je potrebno deset pravih Srba. Konkurs je, dakle, otvoren, a adresu je moguće pronaći na njegovom zvaničnom sajtu (The power of thought!) ■